

“Het is nooit te laat om je hart te volgen”

Het zal niet moeilijk zijn te raden van wie deze uitspraak is, zeker omdat de geïnterviewde van vandaag, de laatste in een lange rij van bijzondere portretten van bijzondere HLG-leden, volgens eigen zeggen een flapuit is en altijd het hart op de tong heeft.

Het onderwerp van dit verhaal neemt graag interviews af, maar heeft het wat moeilijker als hij zelf aan een ondervraging wordt onderworpen. Dan probeert hij op slinkse wijze, onder het voor en na het interview appen van meedenkende tekstsuggesties om toch enige controle op de gang van zaken uit te oefenen. Dit ondanks de verzekering: “maar jij hebt de regie hoor, ik laat het aan jou over”. Een beetje zoals Lubbers in zijn glorie-dagen eenieder behoorlijk zenuwachtig kon maken als hij aanbod “een stukje mee op te denken om werkendeweg wat verder te komen”.

De wieg van het onderwerp, c.q. lijdend voorwerp van dit interview stond in het Gooi, in Baarn om precies te zijn. Zijn ouders (Corrie en Rien) begonnen direct na de oorlog een groothandel in aardewerk en glas (Rimac genaamd, naar Rien Machielse) en bouwden die in de loop der jaren uit tot een succesvolle zaak, die onder andere in groten getale hyacintenglazen en bloembollenbakjes met Delfts blauwe opdruk exporteerden. Onze geïnterviewde werd in 1947 geboren en anderhalf jaar later volgde zus Cobi. In de zaak was vader het commerciële en moeder het financiële talent. De grote kracht van zijn vader zat onder andere in het gemak waarmee hij met iedereen in gesprek kon komen en de humor die hij daarbij in huis had. Volgens ons interview-slachtoffer heeft hij veel van de karaktertrekken van zijn vader meegekregen.

Volgens Wilco (want jullie hadden al begrepen dat hij de hoofdpersoon van dit verhaal is) heeft hij van thuis uit enkele belangrijke waarden meegekregen: een heel belangrijke is eerlijkheid. Eerlijk, oprecht zijn is een rode draad in het leven van Wilco. En daarnaast een positieve kijk op het leven, waarin ondernemend zijn en hoop houden op een goede toekomst belangrijke elementen zijn.

Wilco op vijfjarige leeftijd

Zijn schoolcarrière speelde zich af in het Baarnse, eerst bij de openbare school (Wilco's ouders waren grote voorstanders van het openbaar onderwijs en actieve NIVON-leden) en daarna bij het “Baarnsch Lyceum, waar hij de hbs-A deed en zijn talent voor talen ontdekte. Daar zaten ook de prinsjes van Oranje, maar die hadden een eigen gebouw met andere hooggeplaatsten, het “incrementum” genaamd. Ook in die tijd was Wilco al zeer bezig met het organiseren van activiteiten en clubjes. Zo

stond hij in 1962 samen met een gymleraar aan de wieg van de Baarnse Atletiek Vereniging. Daar vierde hij triomfen als middenafstandsloper., met 4.28 op de 1500 meter, 2.03 op de 800 meter en 54 seconden op de 400 meter als persoonlijke records.

Vanuit de BAV was hij betrokken bij het Europees kampioenschap marathon voor senioren. Wilco kreeg het voor elkaar om als een razende urenlang op een typemachine voor de 150 deelnemers alle tussentijden en eindtijden er uit te rammen.

Na de middelbare schooltijd kwam de opvolging van zijn ouders in de zaak als serieus perspectief naar voren. Ter voorbereiding volgde Wilco de commerciële opleiding aan Nijenrode. Ook op Breukelen verveelde hij zich niet: hij stortte zich op de organisatie van het 20-jarig jubileum van Nijenrode, was lid van de fotoclub en voorzitter van de kleinste KNAU-atletiekvereniging van Nederland (15 leden). De studie nam daarbij een iets minder dominante plaats in.

Wilco na 10 dagen toerskiën in de Silvrette-Rundtour , circa 1972

In 1975 was Wilco in het bezit van een groothandel en het huis van zijn ouders. Maar volgens Wilco zelf was hij geen groot commercieel talent. "Hoe kun je iets voor 1 gulden verkopen als je weet dat het maar 40 cent heeft gekost om het te maken?". Wel bleek al zijn innovatieve instelling: al in 1968 kreeg hij het voor elkaar om een vorm van automatisering op de klantgegevens te realiseren met behulp van een tweedehands Nixdorf-computer. Maar uiteindelijk bleek het verstandig om niet met de zaak door te gaan en in 1982 eindigde dit avontuur.

Gelukkig is nog iets van de historie van de zaak bewaard gebleven, omdat In het Leerdamse glasmuseum nog enkele illustere producten van Rimac, zoals het crocusglasje "Jolly" en hyacintglas model "Lotus" in de collectie zijn opgenomen

Wilco bij de Rimac-collectie

Al met al moest Wilco in 1982 een nieuwe start maken om zijn gezin (Ineke, zoon Joris en dochter Joosje) te onderhouden. Via de 'stichting Inzet' (voor mensen zonder werk) kon Wilco een drukkerij "Duoprint" in Hengelo overnemen. De prijs was zeer laag, maar de schuldenlast bleek zeer hoog. Met veel inzet heeft Wilco de zaak 12 jaar draaiende weten te houden, mede omdat hij een goede relatie met de klanten wist op te bouwen en de mensen hem het werk gunden. Zelf zegt Wilco daarover: "Ik ben geen harde zakenman en heb altijd een hekel gehad aan het onderhandelen over klussen. Ik moet het hebben van de goodwill die ik bij de klanten heb. Daarom is nu het werken met vaste prijzen bij Tonzon zo prettig". Ook hier was Wilco een innovator en was hij een van de eersten die in de Twentse drukkerswereld de Apple introduceerde. Maar helaas wel in een tijd dat de Apple-apparatuur nog heel duur was. Uiteindelijk werd de drukkerij overgenomen en was Wilco hoofd van de Handelsdrukkerij die ook de kranten van Tubantia drukte. Onder een directie op afstand kon hij niet aarden en nam ontslag.

"Het ideale gezinnetje": Ineke Konijn, Joosje, Joris, Wilco Machielse.

In 1995 was het gezin Machielse in Zeist komen wonen en moest Wilco weer opnieuw beginnen. Dat werd een doorstart in de drukkerswereld, maar dat avontuur (de overname van een op zich gerenommeerde drukkerij met een helaas zwak economisch perspectief) duurde slecht 13 maanden. Volgens Wilco is het tekenend voor zijn positieve levenshouding dat hij drie faillissementen heeft overleefd en altijd is blijven geloven in de mogelijkheid om iets van het leven te maken.

Door al deze turbulentie moest Wilco in 1996 zowel professioneel als privé helemaal opnieuw beginnen. Zonder werk, zonder geld en na een scheiding vond hij zichzelf alleen terug in een flat aan de Laan van Vollenhove. Maar Wilco zou Wilco niet zijn als hij toch niet een manier vond om zich weer op te richten. Zoals hij zelf zegt: “De schaamte voorbij heb ik een aantal mensen benaderd met de mededeling dat ik aan de grond zat en of ze nog een klusje voor me hadden en heb ik een aantal spullen die ik niet direct nodig had, te koop gezet”. De reacties waren hartverwarmend en, beginnend met de verbouwing van een zolder, kwam hij samen met zijn timmermans-/schildersmaatje Siebe aan het klussen. In 2001 deed hij een klus voor Jo Ritzen, de voormalig minister. Wilco had nog geen naam voor zijn bedrijf, dus op de aanbetaling schreef Ritzen “klusklus”. En zo werd de naam van zijn bedrijf geboren. En wijs geworden door zijn eerdere ervaringen, nam Wilco zich voor zich niet meer in te laten met vervelende klanten. Vandaar de ondertitel: “leuke klussen voor leuke mensen”.

In 2010 kwam Wilco Ton Willemse, de eigenaar van Tonzon, tegen op een beurs. Het klikte op basis van een gedeelde visie op duurzaam omgaan met de gebouwde omgeving en energie. Zo werd hij dealer van Tonzon en heeft hij zich sindsdien gespecialiseerd in het aanleggen van vloerisolatie.

De wat meer ongeduldig aangelegde lezer zal zich inmiddels afvragen of we nog toekomen aan de rol van Wilco in de HLG. Welnu, zijn of haar geduld wordt beloond, want uiteraard heb ik Wilco daar op bevestigd. Al eerder is gememoreerd dat Wilco in zijn jeugd een loper op de midden-afstand was. Later is hij voor zichzelf durlopen van rond de 15 kilometer gaan doen in de Zeister omgeving. In 1997 deed Wilco voor het eerst mee met de Panboscross en hij werd al snel daarna lid van de HLG. Naast het feit dat hij daar, onder leiding van Jan Vlooswijk, leerde om gedoseerd te lopen en zo zijn conditie verder kon opbouwen, bleek de regelmaat van de trainingen (drie keer per week om 9 uur in het bos) een krachtig antidepressivum. Na een aantal halve marathons begon de hele marathon te lokken, zeker door de verhalen van de marathon van New York die een aantal HLG-ers in 1996 hadden gelopen. Mel Rijdsdijk nam hem onder zijn hoede om zich verantwoord op de marathon voor te bereiden. En in 1998 liep Wilco zijn eerste marathon in 4.35. Wilco herinnert zich dat hij huilend over de finish kwam in het besef dat hij zichzelf had overtroffen. En de spierpijn die hij voelde toen hij in het Weena-gebouw de trap op moest, heeft hem voor altijd overtuigd van het belang van krachttraining. Een overtuiging overigens, waar hij nog regelmatig kond van doet.

Mijn eerste marathon in Rotterdam op 19 april 1998

Wilco bewaart de beste herinneringen aan zijn eerste marathon in Rotterdam en aan die van Londen, waar hij zijn snelste tijd liep: 4.08.11. Dat had sneller gekund als hij niet de eerste tien kilometer met

een bord had gelopen met zijn eigen naam en een pijl naar beneden. In 2001 liep hij de marathon van Amsterdam en daar is het idee geboren om marathons te gaan lopen in de hoofdsteden van Europa. En jaren lang heeft Wilco elk jaar een voorjaars- en een najaarsmarathon gelopen, inmiddels 24 waarvan 18 in EU-hoofdsteden.

Ook bij de HLG kon Wilco het niet laten zich met de organisatie te bemoeien. Uiteraard kennen we hem als gewaardeerd lid van de Panhuyscommissie, maar niet iedereen weet dat hij in de tijd voor de fusie jarenlang in de redactie van het clubblad de Snelvoeter heeft gezeten. Enige tijd samen met Rianne Vlooswijk en Maarten van de Worp, maar soms ook in zijn eentje. In die tijd zijn ook enkele alter-egos ontstaan, waarvan we inmiddels dat van Nico Nieversuyphé wat beter hebben leren kennen. En uiteraard hebben we de afgelopen weken van de hernieuwde journalistieke activiteiten van Wilco kunnen genieten.

Ik besef dat dit interview inmiddels is uitgegroeid tot wat we in de journalistiek een “long read” plegen te noemen. In die wetenschap is het niet doenlijk om in extenso nog in te gaan op alle andere zaken die Wilco nog in zijn leven heeft ondernomen of nog gaat ondernemen. Het beeld doemt op van iemand die aan twee levens, laat staan een leven, niet genoeg heeft. Op mijn vraag of er nog een hobby is -naast het tango-dansen, straattheater, bergwandelen, toerskiën, midwinterhoornblazen, didgeridooblazen, ematches, daten, cabaretvoorstellingen maken- die we niet kennen, maakte Wilco nog melding van het volgende: “Met vriendin Hanny Hiddema uit Pieterburen organiseerde ik zeker 12 jaar in lente en herfst wadloopweekenden onder de naam “Trippelburo Hannilco”. Dan liepen we zaterdag naar een eiland, vierden daar feest en zondagavond weer terug met de boot. Meest spectaculair met vijf goed getrainden en twee gidsen op Hemelvaartvrijdag naar Terschelling: kan alleen bij springtij en windkracht 7+ uit ZO”.

Toppie in de Pyreneeën 19-07-2016

Straattheater tijdens SPRING festival 21-5-2016

Tot slot (en op het gevaar af dat Wilco mij meldt dat ik meer dan de helft geheel ten onrechte niet aan de orde heb gesteld) heb ik, om de cirkel rond te maken, aan Wilco gevraagd of hij nog in wilde gaan op een van de doorgeefvragen. Hij koos voor die van Gerda:

In deze periode zien we dat de luchtkwaliteit snel verbetert. We rijden minder auto, vliegen bijna niet. Ook wordt er zorgvuldiger met voedsel omgegaan. We doen beter doordacht boodschappen, eten wat vaker “klikjes”. Zo wordt er minder voedsel verspild. We doen dingen met meer aandacht, lijkt het wel. Hoe denk je dat deze trend zich ontwikkelt als de regels versoepelen? Leren we met z'n allen wat van deze crisis (hoe gaan we om met de aarde, met de natuur) of wordt het straks een race om alles wat nu niet kan in te halen en verslapt de aandacht weer?

Het antwoord van Wilco:

“Ik schreef twee maanden geleden al mijn corona-gedicht, met als laatste regels:

Rutte luister naar Obama
"Just do it" na Corona
Pak de nieuwe kansen
Dan kunnen we blij dansen
Vreet onze planeet niet kaal
Wakker worden allemaal!

AirBNB en Über werden net als zelfs Marktplaats uit sociaal ideaal opgericht, maar gekaapt door het grote geld. Ik hoop dat we terug gaan naar meer lokale initiatieven, bewustwording van gezond eten, preventief gezond blijven (met o.a. homeopathie: geen symptoombestrijding maar eigen immuunsysteem versterken te beginnen met je darmstelsel), gifstoffen verbieden als PUR, RoundUp, etc. die nu dankzij lobby's worden getolereerd. Ik beoog met mijn [woongezond-experience](#) project bewoners participierend bewust te maken hoe zij gezonder kunnen bouwen en wonen.

Na "Corona" hoop ik dat de groene politiek onze ervaringen kan verzilveren, te beginnen met de verkiezingen van maart 2021. En dan doorhappen met de Europese deal van Timmermans. Te weinig mensen durven hun nek uit te steken. De jongste generatie gaat dat hoop ik wel doen!"

En onder dankzegging aan Wilco voor zijn openhartigheid, eindig ik met twee van zijn muziektips en een foto die alles wat hier boven op treffende wijze relativeert.

Muziek: <https://youtu.be/AF8mds4VULE> Berlioz, een van mijn lievelingscomponisten. "Le spectre de la rose" het derde lied uit de cyclus "Les nuits d'été" - hierbij smelt mijn hart. Joyce DiDonato met dirigent Esa-Pekka Salonen.

Als me alleen voel, draai in nummer K.19 op mijn jukebox AMI-G uit 1957: "Jesse" door Janis Ian: <https://youtu.be/H3Sg6kwpEfQ>

Utrecht, 22 mei
Willem Spee

FOTO